
AparokShanubhuti by Shankaracharya

अपरोक्षानुभूतिः

Document Information

Text title : aparokShAnubhUti

File name : aparokshaanubhuuti.itx

Category : vedanta, shankarAchArya

Location : doc_z_misc_shankara

Author : Adi Shankaracharya

Transliterated by : Sunder Hattangadi

Proofread by : Sunder Hattangadi, David Lyttle, PSA Easwaran, kalyana krrit

Latest update : January 2, 1998, January 12, 2022

Send corrections to : sanskrit@cheerful.com

This text is prepared by volunteers and is to be used for personal study and research. The file is not to be copied or reposted without permission, for promotion of any website or individuals or for commercial purpose.

Please help to maintain respect for volunteer spirit.

Please note that proofreading is done using Devanagari version and other language/scripts are generated using **sanscript**.

January 12, 2022

sanskritdocuments.org

अपरोक्षानुभूतिः

श्रीहरिं परमानन्दमुपदेष्टारमीश्वरम् ।
व्यापकं सर्वलोकानां कारणं तं नमाम्यहम् ॥ १ ॥

अपरोक्षानुभूतिर्वै प्रोच्यते मोक्षसिद्ध्ये ।
सद्भिरेषा प्रयत्नेन वीक्षाणीया भुङ्गुर्भुङ्गुः ॥ २ ॥

स्ववर्णाश्रमधर्मेषु तपसा हरितोषणात् ।
साधनं प्रभवित्पुंसां वैराग्यादि यतुष्टयम् ॥ ३ ॥

ब्रह्मादिस्थावरान्तेषु वैराग्यं विषयेष्वनु ।
यथैव काकविष्टायां वैराग्यं तद्धि निर्मलम् ॥ ४ ॥

नित्यमात्मस्वरूपं हि दृश्यं तद्विपरीतगम् ।
अेवं यो निश्चयः सम्यग्विवेको वस्तुनः स वै ॥ ५ ॥

सदैव वासनात्यागः शमोऽयमिति शब्दितः ।
निग्राहो बाह्यवृत्तीनां दम इत्यभिधीयते ॥ ६ ॥

विषयेभ्यः परावृत्तिः परमोपरतिर्हि सा ।
सहनं सर्वदुःखानां तितिक्षा सा शुभा मता ॥ ७ ॥

निगमाचार्यवाक्येषु भक्तिः श्रद्धेति विश्रुता ।
चित्तैकाग्र्यं तु सल्लक्ष्ये समाधानमिति स्मृतम् ॥ ८ ॥

संसारबन्धनिर्मुक्तिः कथं स्यान्मे दयानिधे ।
इति या सुदृढा बुद्धिर्वक्तव्या सा मुमुक्षुता ॥ ९ ॥

उक्तसाधनयुक्तेन विचारः पुरुषेण हि ।
कर्तव्यो ज्ञानसिद्ध्यर्थमात्मनः शुभमिच्छता ॥ १० ॥

नोत्पद्यते विना ज्ञानं विचारेणान्यसाधनैः ।
यथा पदार्थानां हि प्रकाशेन विना क्वचित् ॥ ११ ॥

कोऽलं कथमिदं जातं को वै कर्ताऽस्य विद्यते ।
 उपादानं किमस्तीलं विचारः सोऽयमीदृशः ॥ १२ ॥
 नालं भूतगणो देहो नालं याक्षगणस्तथा ।
 अेतद्विलक्षणः कश्चिद्विचारः सोऽयमीदृशः ॥ १३ ॥
 अज्ञानप्रभवं सर्वं ज्ञानेन प्रविलीयते ।
 सङ्कल्पो विविधः कर्ता विचारः सोऽयमीदृशः ॥ १४ ॥
 अेतयोर्यदुपादानमेकं सूक्ष्मं सदव्ययम् ।
 यथैव मुद्गटादीनां विचारः सोऽयमीदृशः ॥ १५ ॥
 अलमेकोऽपि सूक्ष्मश्च ज्ञाता साक्षी सदव्ययः ।
 तदलं नात्र सन्देशो विचारः सोऽयमीदृशः ॥ १६ ॥
 आत्मा विनिष्कलो ज्येको देहो अलुभिरापृतः ।
 तयोरैक्यं प्रपश्यन्ति किमज्ञानमतः परम् ॥ १७ ॥
 आत्मा नियामकश्चान्तर्देहो अलज्यो नियम्यकः ।
 तयोरैक्यं प्रपश्यन्ति किमज्ञानमतः परम् ॥ १८ ॥
 आत्मा ज्ञानमयः पुण्यो देहो मांसमयोऽशुचिः ।
 तयोरैक्यं प्रपश्यन्ति किमज्ञानमतः परम् ॥ १९ ॥
 आत्मा प्रकाशकः स्वस्थो देहस्तामस उच्यते ।
 तयोरैक्यं प्रपश्यन्ति किमज्ञानमतः परम् ॥ २० ॥
 आत्मा नित्यो ह्यसद्रूपो देहोऽनित्यो ज्यसन्मयः ।
 तयोरैक्यं प्रपश्यन्ति किमज्ञानमतः परम् ॥ २१ ॥
 आत्मनस्तत्प्रकाशत्वं यत्पदार्थावभासनम् ।
 नाञ्च्यादिदीप्तिवद्दीप्तिर्भवत्यान्धं यतो निशि ॥ २२ ॥
 देहोऽलमित्ययं मूढो मत्वा तिष्ठत्यहो जनः ।
 ममायमित्यपि ज्ञात्वा घटद्रष्टेव सर्वदा ॥ २३ ॥
 अलमैवालं समः शान्तः सख्यिदानन्दलक्षणः ।
 नालं देहो ज्यसद्रूपो ज्ञानमित्युच्यते बुधैः ॥ २४ ॥
 निर्विकारो निराकारो निरवद्योऽलमव्ययः ।
 नालं देहो ज्यसद्रूपो ज्ञानमित्युच्यते बुधैः ॥ २५ ॥

निरामयो निराभासो निर्विकल्पोऽलमाततः ।
नाडं देहो ऽयसद्रूपो ज्ञानमित्युच्यते भुवैः ॥ २६ ॥
निर्गुणो निष्क्रियो नित्यो नित्यमुक्तोऽलमच्युतः ।
नाडं देहो ऽयसद्रूपो ज्ञानमित्युच्यते भुवैः ॥ २७ ॥
निर्मलो निश्चलोऽनन्तः शुद्धोऽलमजरोऽमरः ।
नाडं देहो ऽयसद्रूपो ज्ञानमित्युच्यते भुवैः ॥ २८ ॥
स्वदेहं शोभनं त्यक्त्वा पुरुषाण्यं यं संमतम् ।
किं मूर्धं शून्यमात्मानं देहातीतं करोषि भोः ॥ २९ ॥
स्वात्मानं शृणु मूर्धं त्वं श्रुत्या युक्त्या यं पुरुषम् ।
देहातीतं सदाकारं सुदुर्दृशं भवाद्दृशाम् ॥ ३० ॥
अलंशब्देन विख्यातं अकं अवे स्थितः परः ।
स्थूलस्त्वनेकतां प्राप्नोति कथं स्याद्देहकः पुमान् ॥ ३१ ॥
अलं द्रष्टृतया सिद्धो देहो दृश्यतया स्थितः ।
ममायमिति निर्देहात्कथं स्याद्देहकः पुमान् ॥ ३२ ॥
अलं विकारहीनस्तु देहो नित्यं विकारवान् ।
एति प्रतीयते साक्षात्कथं स्याद्देहकः पुमान् ॥ ३३ ॥
यस्मात्परमिति श्रुत्या तथा पुरुषलक्षणम् ।
विनिर्णीतं विशुद्धेन कथं स्याद्देहकः पुमान् ॥ ३४ ॥
सर्वं पुरुषं अवेति सूक्ते पुरुषसंज्ञिते ।
अप्युच्यते यतः श्रुत्या कथं स्याद्देहकः पुमान् ॥ ३५ ॥
असङ्गः पुरुषः प्रोक्तो बृहदारण्यकेऽपि यः ।
अनन्तमलसंयुष्टः कथं स्याद्देहकः पुमान् ॥ ३६ ॥
तत्रैव यं समाख्यातः स्वयंज्योतिर्हि पुरुषः ।
जः परप्रकाशयोऽयं कथं स्याद्देहकः पुमान् ॥ ३७ ॥
प्रोक्तोऽपि कर्मकाण्डेन ऽयात्मा देहाद्विलक्षणः ।
नित्यश्च तद्गलं भुङ्क्ते देहापातादनन्तरम् ॥ ३८ ॥
विद्गं यानेकसंयुक्तं यलं दृश्यं विकारि यः ।

अव्यापकमसद्रूपं तत्कथं स्थात्युमानयम् ॥ ३९ ॥

अेवं देहद्वयादन्य आत्मा पुरुष ईश्वरः ।

सर्वात्मा सर्वरूपश्च सर्वातीतोऽहमव्ययः ॥ ४० ॥

इत्यात्मदेहभानेन प्रपञ्चस्यैव सत्यता ।

यथोक्ता तर्कशास्त्रेण ततः किं पुरुषार्थता ॥ ४१ ॥

इत्यात्मदेहभेदेन देहात्मत्वं निवारितम् ।

इदानीं देहभेदस्य ह्यसत्त्वं स्फुटमुच्यते ॥ ४२ ॥

यैतन्यस्यैकरूपत्वाद्भेदो युक्तो न कर्त्तव्यत् ।

शुभत्वं य मृषा ज्ञेयं रज्ज्वां सर्पग्रहो यथा ॥ ४३ ॥

रज्ज्वज्ञानात्क्षेत्रेणैव यद्भ्रज्जुर्लि सर्पिणी ।

भाति तद्भ्रज्यतिः साक्षाद्भ्रिश्चाकारेण केवला ॥ ४४ ॥

उपादानं प्रपञ्चस्य ब्रह्मणोऽन्यत्र विद्यते ।

तस्मात्सर्वप्रपञ्चोऽयं ब्रह्मैवास्ति न येतरत् ॥ ४५ ॥

व्याप्यव्यापकता मिथ्या सर्वमात्मेति शासनात् ।

इति ज्ञाते परे तत्त्वे भेदस्यावसरः कुतः ॥ ४६ ॥

श्रुत्या निवारितं नूनं नानात्वं स्वमुपेन हि ।

कथं भासो भवेदन्यः स्थिते याद्भयकारणे ॥ ४७ ॥

दोषोऽपि विहितः श्रुत्या मृत्योर्मृत्युं स गच्छति ।

इह पश्यति नानात्वं मायया वञ्चितो नरः ॥ ४८ ॥

ब्रह्मणः सर्वभूतानि जायन्ते परमात्मनः ।

तस्मादेतानि ब्रह्मैव भवन्तीत्यवधारयेत् ॥ ४९ ॥

ब्रह्मैव सर्वनामानि रूपाणि विविधानि च ।

कर्माण्यपि समग्राणि बिभर्तीति श्रुतिर्जगौ ॥ ५० ॥

सुवर्णाज्जायमानस्य सुवर्णत्वं य शाश्वतम् ।

ब्रह्मणो जायमानस्य ब्रह्मत्वं य तथा भवेत् ॥ ५१ ॥

स्वल्पमाध्यन्तरं कृत्वा शुवात्मापरमात्मनोः ।

योऽवतिष्ठति मूढात्मा भयं तस्याभिभाषितम् ॥ ५२ ॥

यत्राज्ञानाद्भवेद्द्वैतमितरस्तत्र पश्यति ।
 आत्मत्वेन यदा सर्वं नेतरस्तत्र याएवपि ॥ ५३ ॥
 यस्मिन्सर्वाणि भूतानि ह्यात्मत्वेन विजानतः ।
 न वै तस्य भवेन्मोहो न च शोकोऽद्वितीयतः ॥ ५४ ॥
 अयमात्मा हि ब्रह्मैव सर्वात्मकतया स्थितः ।
 एति निर्धारितं श्रुत्या बृहदारण्यसंस्थया ॥ ५५ ॥
 अनुभूतोऽप्ययं लोको व्यवहारक्षमोऽपि सन् ।
 असद्रूपो यथा स्वप्न उत्तरक्षणभाधतः ॥ ५६ ॥
 स्वप्नो जागरणोऽलीकः स्वप्नेऽपि जागरो न हि ।
 द्रव्यमेव लये नास्ति लयोऽपि ह्युभयोर्न च ॥ ५७ ॥
 त्रयमेवं भवेन्मिथ्या गुणत्रयविनिर्मितम् ।
 अस्य द्रष्टा गुणातीतो नित्यो ह्येकश्चिदात्मकः ॥ ५८ ॥
 यद्ब्रह्मिदं घटभ्रान्तिं शुक्तौ वा रजतस्थितिम् ।
 तद्ब्रह्मब्रह्मणि श्रुत्वं भ्रान्त्या पश्यति न स्वतः ॥ ५९ ॥
 यथा मृदि घटो नाम कनके कुण्डलाभिधा ।
 शुक्तौ हि रजतभ्यातिर्ज्वलशब्दस्तथा परे ॥ ६० ॥
 यथैव व्योम्नि नीलत्वं यथा नीरं मरुस्थले ।
 पुरुषत्वं यथा स्थाणौ तद्ब्रह्मिदं चिदात्मनि ॥ ६१ ॥
 यथैव शून्ये वेतालो गन्धर्वाणां पुरं यथा ।
 यथाकाशे द्वियन्द्रत्वं तद्ब्रह्मसत्ये जगत्स्थितिः ॥ ६२ ॥
 यथा तरङ्गकल्पोलैर्जलमेव स्फुरत्यलम् ।
 पात्ररूपेण ताम्रं हि ब्रह्माण्डौघैस्तथाऽऽत्मता ॥ ६३ ॥
 घटनाम्ना यथा पृथ्वी पटनाम्ना हि तन्तवः ।
 जगन्नाम्ना चिदाभाति ज्ञेयं तत्तदभायतः ॥ ६४ ॥
 सर्वोऽपि व्यवहारस्तु ब्रह्मणा क्रियते जनैः ।
 अज्ञानात् विजानन्ति मृदेव हि घटादिकम् ॥ ६५ ॥
 कार्यकारणता नित्यमास्ते घटमृदोर्यथा ।
 तथैव श्रुतियुक्तिभ्यां प्रपञ्चब्रह्मणोरिह ॥ ६६ ॥

गृह्यमाणो घटे यद्भ्रमृत्तिकाऽऽत्माति वै अलात् ।
 वीक्ष्यमाणो प्रपञ्चेऽपि ब्रह्मैवात्माति भासुरम् ॥ ६७ ॥
 सदैवात्मा विशुद्धोऽपि ऽयशुद्धो भाति वै सदा ।
 यथैव द्विविधा रञ्जुर्ज्ञानिनोऽज्ञानिनो निशि ॥ ६८ ॥
 यथैव मृगमयः कुंभस्तद्दृष्टोऽपि चिन्मयः ।
 आत्मानात्मविभागोऽयं मुधैव द्वियते बुधैः ॥ ६९ ॥
 सर्पत्वेन यथा रञ्जू रञ्जतत्वेन शुक्तिका ।
 विनिर्णीता विमूढेन देहत्वेन तथाऽऽत्मता ॥ ७० ॥
 घटत्वेन यथा पृथ्वी पटत्वेनैव तन्तवः ।
 विनिर्णीता विमूढेन देहत्वेन तथाऽऽत्मता ॥ ७१ ॥
 कनकं कुण्डलत्वेन तरङ्गत्वेन वै जलम् ।
 विनिर्णीता विमूढेन देहत्वेन तथाऽऽत्मता ॥ ७२ ॥
 पुरुषत्वेन वै स्थाणुर्जलत्वेन मरीचिका ।
 विनिर्णीता विमूढेन देहत्वेन तथाऽऽत्मता ॥ ७३ ॥
 गृहत्वेनैव काष्ठानि भङ्गत्वेनैव लोहता ।
 विनिर्णीता विमूढेन देहत्वेन तथाऽऽत्मता ॥ ७४ ॥
 यथा वृक्षविपर्यासो जलाद्भवति कस्यचित् ।
 तद्ब्रह्मात्मनि देहत्वं पश्यत्यज्ञानयोगतः ॥ ७५ ॥
 पोतेन गच्छतः पुंसः सर्वं भातीव यञ्चलम् ।
 तद्ब्रह्मात्मनि देहत्वं पश्यत्यज्ञानयोगतः ॥ ७६ ॥
 पीतत्वं हि यथा शुभ्रे द्रोषाद्भवति कस्यचित् ।
 तद्ब्रह्मात्मनि देहत्वं पश्यत्यज्ञानयोगतः ॥ ७७ ॥
 यक्षुर्भ्यां भ्रमशीलाभ्यां सर्वं भाति भ्रमात्मकम् ।
 तद्ब्रह्मात्मनि देहत्वं पश्यत्यज्ञानयोगतः ॥ ७८ ॥
 अलातं भ्रमणेनैव वर्तुलं भाति सूर्यवत् ।
 तद्ब्रह्मात्मनि देहत्वं पश्यत्यज्ञानयोगतः ॥ ७९ ॥
 मधत्वे सर्ववस्तूनामणुत्वं ऽयतिदूरतः ।

તદ્વદાત્મનિ દેહત્વં પશ્યત્યજ્ઞાનયોગતઃ ॥ ૮૦ ॥

સૂક્ષ્મત્વે સર્વવસ્તૂનાં સ્થૂલત્વં ચોપનેત્રતઃ ।

તદ્વદાત્મનિ દેહત્વં પશ્યત્યજ્ઞાનયોગતઃ ॥ ૮૧ ॥

કાયભૂમૌ જલત્વં વા જલભૂમૌ હિ કાયતા ।

તદ્વદાત્મનિ દેહત્વં પશ્યત્યજ્ઞાનયોગતઃ ॥ ૮૨ ॥

યદ્વદગ્નૌ મણિત્વં હિ મણૌ વા વહ્નિતા પુમાન્ ।

તદ્વદાત્મનિ દેહત્વં પશ્યત્યજ્ઞાનયોગતઃ ॥ ૮૩ ॥

અભ્રેષુ સત્સુ ધાવત્સુ ધાવન્નિવ યથા શશી ।

તદ્વદાત્મનિ દેહત્વં પશ્યત્યજ્ઞાનયોગતઃ ॥ ૮૪ ॥

યથૈવ દિગ્વિપર્યાસો મોહાદ્ભવતિ કસ્યચિત્ ।

તદ્વદાત્મનિ દેહત્વં પશ્યત્યજ્ઞાનયોગતઃ ॥ ૮૫ ॥

યથા શશી જલે ભ્રાતિ ચગ્ચલત્વેન કસ્યચિત્ ।

તદ્વદાત્મનિ દેહત્વં પશ્યત્યજ્ઞાનયોગતઃ ॥ ૮૬ ॥

એવમાત્મન્યવિદ્યાતો દેહાધ્યાસો હિ જાયતે ।

સ એવાત્મપરિજ્ઞાનાલ્લીયતે ચ પરાત્મનિ ॥ ૮૭ ॥

સર્વમાત્મતયા જ્ઞાતં જગત્સ્થાવરજડ્ગમમ્ ।

અભાવાત્સર્વભાવાનાં દેહતા ચાત્મનઃ કુતઃ ॥ ૮૮ ॥

આત્માનાં સતતં જનન્કાલં નય મહામતે ।

પ્રારબ્ધમખિલં ભુજન્નોદ્ભેગં કર્તુમર્હસિ ॥ ૮૯ ॥

ઉત્પન્નેડધ્યાત્મવિજ્ઞાને પ્રારબ્ધં નૈવ મુગ્ચતિ ।

ઇતિ ચચ્છૂયતે શાસ્ત્રે તન્નિરાક્રિયતેડધુના ॥ ૯૦ ॥

તત્ત્વજ્ઞાનોદયાદૂર્ઘ્વં પ્રારબ્ધં નૈવ વિદ્યતે ।

દેહાદીનામસત્યત્વાત્ યથા સ્વપ્નઃ પ્રબોધતઃ ॥ ૯૧ ॥

કર્મ જન્માન્તરીયં યત્પ્રારબ્ધમિતિ કીર્તિતમ્ ।

તત્તુ જન્માન્તરાભાવાત્પુંસો નૈવાસ્તિ કર્હિચિત્ ॥ ૯૨ ॥

સ્વપ્નદેહો યથાધ્યસ્તસ્તથૈવાયં હિ દેહકઃ ।

અધ્યસ્તસ્ય કુતો જન્મ જન્માભાવે સ્થિતિઃ કુતઃ ॥ ૯૩ ॥

उपादानं प्रपञ्चस्य मृद्भाण्डस्येव कथ्यते ।
 अज्ञानं यैव वेदान्तैस्तस्मिन्नष्टे क्व विश्रुता ॥ ८४ ॥
 यथा रज्जुं परित्यज्य सर्पं गृह्णाति वै भ्रमात् ।
 तद्गतसत्यमविज्ञाय जगत्पश्यति मूढधीः ॥ ८५ ॥
 रज्जुरुपे परिज्ञाते सर्पभ्रान्तिर्न तिष्ठति ।
 अधिष्ठाने तथा ज्ञाते प्रपञ्चः शून्यतां प्रजेत् ॥ ८६ ॥
 द्रवस्थापि प्रपञ्चत्वात्प्रारब्धावस्थितिः कुतः ।
 अज्ञानिजनबोधार्थं प्रारब्धं वक्ति वै श्रुतिः ॥ ८७ ॥
 क्षीयन्ते यास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे ।
 बद्धुत्वं तन्निषेधार्थं श्रुत्या गीतं य यत्स्फुटम् ॥ ८८ ॥
 उच्यतेऽज्ञैर्बलाच्चैतत्तदानर्थद्वयागमः ।
 वेदान्तमतज्ञानं य यतो ज्ञानमिति श्रुतिः ॥ ८९ ॥
 त्रिपञ्चाङ्गान्यतो वक्ष्ये पूर्वोक्तस्यैव सिद्धये ।
 तैश्च सर्वैः सदा कार्यं निदिध्यासनमेव तु ॥ ९० ॥
 नित्याभ्यासादृते प्राप्तिर्न भवेत्सञ्चिदात्मनः ।
 तस्माद्ब्रह्म निदिध्यासेज्जिज्ञासुः श्रेयसे चिरम् ॥ ९०१ ॥
 यमो हि नियमस्त्यागो मौनं देशश्च कालतः ।
 आसनं मूलबन्धश्च द्रवसाभ्यं य दृक्स्थितिः ॥ ९०२ ॥
 प्राणसंयमनं यैव प्रत्याहारश्च धारणा ।
 आत्मध्यानं समाधिश्च प्रोक्तान्यङ्गानि वै क्रमात् ॥ ९०३ ॥
 सर्वं ब्रह्मेति विज्ञानादिन्द्रियग्रामसंयमः ।
 यमोऽयमिति सम्प्रोक्तोऽभ्यसनीयो मुहुर्मुहुः ॥ ९०४ ॥
 सजातीयप्रवादश्च विजातीयतिरस्कृतिः ।
 नियमो हि परानन्दो नियमाच्छ्रियते बुधैः ॥ ९०५ ॥
 त्यागः प्रपञ्चरूपस्य चिदात्मत्वावलोचनात् ।
 त्यागो हि मलतां पूज्यः सद्यो मोक्षमयो यतः ॥ ९०६ ॥
 यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह ।
 यन्मौनं योगिभिर्गम्यं तद्ब्रह्मेत्सर्वदा बुधः ॥ ९०७ ॥

वायो यस्मान्निवर्तन्ते तद्भक्तुं केन शक्यते ।
प्रपञ्चो यदि वक्तव्यः सोऽपि शब्दविवर्जितः ॥ १०८ ॥
एति वा तद्भवेन्मौनं सतां सञ्जसंज्ञितम् ।
गिरां मौनं तु बालानां प्रयुक्तं ब्रह्मवादिभिः ॥ १०९ ॥
आदावन्ते य मध्ये य जनो यस्मिन्न विद्यते ।
येनेदं सततं व्याप्तं स देशो विजनः स्मृतः ॥ ११० ॥
कलनात् सर्वभूतानां ब्रह्मादीनां निमेषतः ।
कालशब्देन निर्दिष्टो ह्यभाङ्गानन्दकोऽद्भयः ॥ १११ ॥
सुप्तेनैव भवेद्यस्मिन्नजस्रं ब्रह्मचिन्तनम् ।
आसनं तद्विजानीयान्नेतरत्सुप्पनाशनम् ॥ ११२ ॥
सिद्धं यत्सर्वभूतादि विश्वाधिष्ठानमव्ययम् ।
यस्मिन्सिद्धाः समाविष्टास्तद्वै सिद्धासनं विदुः ॥ ११३ ॥
यन्मूलं सर्वभूतानां यन्मूलं चित्तबन्धनम् ।
मूलबन्धः सदा सेव्यो योग्योऽसौ राजयोगिनाम् ॥ ११४ ॥
अङ्गानां समतां विधात्समे ब्रह्मणि लीनताम् ।
नो येनैव समानत्वमृजुत्वं शुष्कवृक्षवत् ॥ ११५ ॥
दृष्टिं ज्ञानमयीं कृत्वा पश्येद्ब्रह्ममयं जगत् ।
सा दृष्टिः परमोदारा न नासाग्रावलोकिनी ॥ ११६ ॥
द्रष्टृदर्शनदृश्यानां विरामो यत्र वा भवेत् ।
दृष्टिस्तत्रैव कर्तव्या न नासाग्रावलोकिनी ॥ ११७ ॥
चित्तादिसर्वभावेषु ब्रह्मत्वेनैव भावनात् ।
निरोधः सर्ववृत्तीनां प्राणायामः स उच्यते ॥ ११८ ॥
निषेधनं प्रपञ्चस्य रेयकाप्यः समीरणः ।
ब्रह्मैवास्मीति या वृत्तिः पूरको वायुरीरितः ॥ ११९ ॥
ततस्तद्भृत्तिनैश्चल्यं कुम्भकः प्राणसंयमः ।
अयं यापि प्रबुद्धानामज्ञानां घ्राणपीडनम् ॥ १२० ॥
विषयेष्व्वात्मतां दृष्ट्वा मनसश्चित्ति मज्जनम् ।

प्रत्याहारः स विज्ञेयोऽव्यसनीयो मुमुक्षुभिः ॥ १२१ ॥

यत्र यत्र मनो याति ब्रह्मणस्तत्र दर्शनात् ।

मनसो धाराणं यैव धाराणा सा परा मता ॥ १२२ ॥

ब्रह्मैवास्मीति सद्गत्या निरालम्बतया स्थितिः ।

ध्यानशब्देन विख्याता परमानन्ददायिनी ॥ १२३ ॥

निर्विकारतया वृत्त्या ब्रह्माकारतया पुनः ।

वृत्तिविस्मरणं सम्यक्समाधिर्ज्ञानसंज्ञकः ॥ १२४ ॥

अेवञ्चाङ्गनिमानन्दं तावत्साधु समभ्यसेत् ।

वश्यो यावत्क्षणात्पुंसः प्रयुक्तः सन् भवेत्स्वयम् ॥ १२५ ॥

ततः साधननिर्मुक्तः सिद्धो भवति योगिराट् ।

तत्स्वप्नं न यैकस्य विषयो मनसो गिराम् ॥ १२६ ॥

समाधौ क्रियमाणे तु विद्वान्यायान्ति वै भवात् ।

अनुसन्धानराहित्यमावस्यं भोगलावसम् ॥ १२७ ॥

लयस्तमश्च विक्षेपो रसास्वादश्च शून्यता ।

अेवं यद्विभ्रबाहुल्यं त्याज्यं ब्रह्मविद्या शनैः ॥ १२८ ॥

भाववृत्त्या हि भावत्वं शून्यवृत्त्या हि शून्यता ।

ब्रह्मवृत्त्या हि पूर्णत्वं तथा पूर्णत्वमभ्यसेत् ॥ १२९ ॥

ये हि वृत्तिं जडत्वेनां ब्रह्माभ्यां पावनीं पराम् ।

वृथैव ते तु ज्वन्ति पशुभिश्च समा नराः ॥ १३० ॥

ये हि वृत्तिं विजानन्ति ज्ञात्वापि वर्धयन्ति ये ।

ते वै सत्पुरुषा धन्या वन्धास्ते भुवनत्रये ॥ १३१ ॥

येषां वृत्तिः समावृद्धा परिपक्वा य सा पुनः ।

ते वै सद्ब्रह्मतां प्राप्ता नेतरे शब्दवादिनः ॥ १३२ ॥

कुशला ब्रह्मवार्तायां वृत्तिहीनाः सुरागिणः ।

तेऽध्यज्ञानतया नूनं पुनरायान्ति यान्ति य ॥ १३३ ॥

निमेषार्धं न तिष्ठन्ति वृत्तिं ब्रह्ममयीं विना ।

यथा तिष्ठन्ति ब्रह्माद्याः सनकाद्याः शुकादयः ॥ १३४ ॥

कार्ये कारणात्ताडयता कारणे न हि कार्यता ।
कारणात्त्वं स्वतो गच्छेत्कार्याभावे विचारतः ॥ १३५ ॥
अथ शुद्धं भवेद्द्रस्तु यद्वै वायामगोचरम् ।
द्रष्टव्यं मुद्घटेनैव दृष्टान्तेन पुनः पुनः ॥ १३६ ॥
अनेनैव प्रकारेण वृत्तिर्भ्रमात्मिका भवेत् ।
उदेति शुद्ध्यित्तानां वृत्तिज्ञानं ततः परम् ॥ १३७ ॥
कारणं व्यतिरेकेण पुमानाद्यौ विलोकयेत् ।
अन्येन पुनस्तद्धि कार्ये नित्यं प्रपश्यति ॥ १३८ ॥
कार्ये हि कारणं पश्येत्पश्चात्कार्यं विसर्जयेत् ।
कारणात्त्वं स्वतो नश्येदवशिष्टं भवेन्मुनिः ॥ १३९ ॥
भावितं तीव्रवेगेन यद्द्रस्तु निश्चयात्मना ।
पुमांस्तद्धि भवेच्छीघ्रं ज्ञेयं भ्रमरकीटवत् ॥ १४० ॥
अदृश्यं भावद्रुपञ्च सर्वमेतत् विदात्मकम् ।
सावधानतया नित्यं स्वात्मानं भावयेद्बुधः ॥ १४१ ॥
दृश्यं ह्यदृश्यतां नीत्वा ब्रह्माकारेण चिन्तयेत् ।
विद्वान्नित्यसुप्ते तिष्ठेद्द्विधा चिद्रसपूर्णाया ॥ १४२ ॥
ओम्भिरङ्गैः समायुक्तो राजयोग उदाहृतः ।
किञ्चित्कवकषायाणां उठयोगेन संयुतः ॥ १४३ ॥
परिपक्वं मनो येषां केवलोऽयं य सिद्धिदः ।
गुरुद्वैवतभक्तानां सर्वेषां सुलभो जवात् ॥ १४४ ॥
॥ ४१ श्रीमद्दशङ्कराचार्यविरचिता अपरोक्षानुभूतिः समाप्ता ॥

Encoded and proofread by Sunder Hattangadi

Proofread by David Lyttle, PSA Easwaran and kalyana kritt

——
Please send corrections to sanskrit@cheerful.com

